

sän petoja. Kun kiinni saivat, niin tänne toivat, pieksivät ja kiduttivat ... niin nytkin tekevät, kuuletteko! Ulos täältä! Revitään kappaleiksi tämä heivetti!"

Ja haamut helistivät kahlei-

taan, ryntäsivät ovea vastaan ja vanki yhtyi heihin.

Kuului hirveä melu ja huuto.

Ovi ritisi, ruski ja sitä sulkeva rautatanko helisi. Vanginvartia ryntäsi koppiin ja näki edessään — mieluoluen.

Petter Leskinen.

Pikakuvia New Yorkista

VI.

“Kesähotellit avautuvat”

“Kesähotellit” alkavat olla avoinna ja ottavat vastaan vieraita. Sijaa niissä on tuhansille ja tuhansille, sellainen on tarpeenkin talven kovien kokemusten jälkeen. Battery puisto, City Hall puisto, Union Square, Madison Square, Washington

Square ja monet pikku puistikot ahdasalaisessa Itä-osassa ovat jo saaneet ensimmäisen ryntäyksensä aikuisimpia ja enimmänsä “kesää tarvitsevia” vieraita ja ilmojen lämmitessä kasvaa näiden luku päivä päivältä.

Olosuhteet ovat kaikin puolin olleet omiaan mitä suurimmassa

määrässä edistämään tätä aikuis-
ta muuttoa kesäsiirtoloihin. Tal-
vi on ollut tavallista nuکمmpi
töistänsä ja työttömien armeija
kaupungissa on tavaton. Siksi-
pä hartain mielin on moni jo
odotellut aikaa, jolloin hän voisi
jälleen siirtyä jo ehkä vuosikau-
sia käyttämäänsä tai ehkä nyt
vasta ensi kertaa tarvitsemaansa
suurkaupungin "Kesähotelliin".

Suotuisaa ei vielä ole aika
tällaiseen, mutta suoranaisena
elinehtona on se monelle, muu-
ten ei varmastiakaan öistä-kulki-
jaa kohtaisi vielä tähän aikaan
vuotta näky, jonka hän tapaa
näissä puistoissa. Mukavalta ei
näytä kymmeniin nousevien ase-
ma yöllä puiston penkillä. Yö-
vaatteensa ovat he saaneet it-
sellensä hankkia, mutta niistä ei
heillä ole puutetta — sadoista
tuhansista kaduilla kaupituista
sanomalehdistä on siksi monta
katuoihin heitetty, että niistä voi
riittävän verhon ympärilleen kää-
riä. Näin vietetty yö voi mo-
nelle merkitä seuraavan päivän
ravintoa, senttiset säästyen yö-
majan maksusta jossakin kurjas-
sa luolassa. Toisen voi se sääs-
tää "irtolaisen" kirjoista ja "saa-
relta" päästessään etsimästä yö-
sijaa kaupungin "vapaista yöma-
joista", joissa kolmas yö kuu-
kauden sisään tuottaa matkan
tuomarin eteen ja "saarelle" ki-
venlouhintaan.

Monia eivät vielä ole yövie-
raat, kevät aika on vasta alulla
eikä ilman äärimäistä pakkoa
kukaan vielä halua taivasalla
yötänsä viettä, jolla vähänkin on
tilaisuutta muualle päästä. Eikä
öinen lepo täten suuria merkit-

se, sillä vaikka kylmältä säilyi-
sikin, kulkee ympäriinsä tuo "oi-
keuden" vartija, poliisi, vähän
väliä kopautellen nuijallaan kyl-
keen tai säääriin jokaista, jonka
hän epäilee uneen vaipuneen,
sillä unessa nukkuminen puisto-
penkillä on luvallista lain mu-
kaan vain kuumimpana kesä-
aikana, kun kaupungin mahtava
pormestari on suvainnut antaa
silleen armoissaan luvan. Luon-
nottoman pitkältä täytyy yön tun-
tua onnettomasta väristessään vi-
luissaan, hitaasti lähestyvää aa-
mua odotellessa, ilman että vä-
häsellä unellakaan voi ajan pi-
tuutta lyhentää. Vain vanha, tot-
tunut penkeillä nukkujia osaa se-
kä kylmän että poliisin ahdis-
taessa nukahdella. Sanomaleh-
det taitavasti ruumiin ja jalko-
jen ympärille käärittynä suoja-
vat edes jonkun verran lämpöä
kylmään tosin tottuneelle, mutta
huonosti ravitulle ja verhotulle
ruumiille ja kokemuksen perus-
teella saavutettu asento estää
poliisinkin vakoilevan silmän
huomaamasta penkillä kyyröttä-
vän olevan uneen vaipunut. Ja
näin voi aika kylläkin vierä
amuunsa ja päivänsä aina voi pa-
remmin kuluttaa ja keinon aina
voi jotenkin toivoa löytävänsä,
miten voi edes henkensä ja ruu-
miinsa yhdessä pitää.

Kuten kaikkien muittenkin
"kesähotellien" väestö, on tämä
suurkaupungin puistoissa eläjien
joukko kokoonpantu monenlai-
sista aineksista. Hienoissa huvi-
hotelleissa on elämänsä työn suo-
rittaneita ja jo lepoon vetäyty-
neitä vanhuksia, samoin täällä-
kin vanhuksia, jotka ovat aikaa-

sa raataneet, mutta jotka nyt, vanhoiksi tultua, kapitalistinen teollisuusjärjestelmä on heittänyt romukasaan, myöntämättä heille huoletonta loppuikää, vaan jättäen heidät tulemaan toimeen miten parhaiten kykenevät tai sortumaan samaa tietä kuin mil-

mutta heillä ei ole toivoa parantumisesta ja levosta, edessä vain toivoton ja tietymätön tulevaisuus. Ja samoinkuin huvipaikoisakin ovat joutilaat nuoret miehensä ja naisensa, samoin täälläkin on joutilaat miehensä ja naisensa, mutta ei huvittelun

“Luonnottoman pitkältä täytyy yön tuntua... väristessä...”

joonat ennen heitä. Samoin kuin hienoissa kylpypaikoissa löytyy sairaita ja rampoja, terveyttä itselleen kesäisin etsimässä pitkän talven jälkeen, samoin täälläkin on sairaansa ja rampansa, työssä ja elinsuhteittensa luomat,

vuoksi, vaan koska teollisuusjärjestelmä ei tarvitse heitä työssään, koska he ovat suoranaisesti liikaa maailmassa ja ollen pakotettuja jossain olemaan, etsivät itselleen sellaisen paikan, jossa he luulevat vähimmin ole-

vansa tiellä. Ja lopuksi liittyy joukkoon lapsetkin, maailman kujille heitettyjä, ilman kotoa, ilman omaisia, jo alustaan pitäen maailman jalkoihin heitettyjä.

Niin, "kesähotellit" ovat akenemassa suurkaupungissa, mutta miten erilaiset kuin niitä on tottunut mielessään kuvittelemaan. Miten erilaiset kuin on ajatellut lukiessaan päivittäin suurissa sanomalehdissä ilmoituksia, joissa suurilla kirjaimilla ilmoitetaan: "Jokaisen ulottumissa. — Paras aika matkustaa Bermudaan. — Ainoastaan \$20.00 edestakasin. — Parhaimmat kesähotellit ja terveellisin ilmasto", tai toisia: "Paras aika jokaiselle varata itselleen huoneusto luonnonihanassa hotellissa jos sain vuoristohuvipaikassa tai merenrannalla." Ehkä monikin näistä suurkaupungin "kesähotellien asukkaista" hämärän kaasulyhdyn alla sanomalehtiin kääriytyneenä istuessaan voi huomata tällaisen lupaavan ilmoituksen ja veriseltä ironilta täytyy hänestä sen tuntua. "Jokaisen ulottumissa!" Jokaisen kyllä, joka on joutunut taloudellisen järjestelmän sylilapseksi, mutta ei hänen eikä tuhansien, satojen tu-

hansien muitten, jotka ovat vain päässeet järjestelmän nurjaa puolta kokemaan ja joille sekä on jo alkanut kääntää selkensä. Purevalta ivalta täytyy sen tuntua yön koleassa ilmassa kyyrötävästä vanhuksesta, miehestä tai naisesta, joka kaiken elämänsä on työtä raatanut niinkauan kuin hänessä voimia riitti ja nyt huomaa yhteiskunnallisen järjestelmän palkitsevan häntä vain hylkyrin kohtalolla ja kodittomuudella, kun hänen hyödyllisyytensä on sen mielestä kadonnut hänen työkykynsä mukana. Ivalta täytyy sen tuntua nuoresta, elinvoimaisesta nuorukaisesta, jolle yhteiskunta ei edes suota tilaisuutta työhön, voidakseen ansaita itselleen katon päänsä päälle ja ravinnon, vielä vähemmän "parhaimmat kesähotellit, jotka ovat kaikkien ulottumissa."

Niin — "kesähotellit" ovat avoinna ja öinen kävely silmät avoinna ja ajatukset vireillä näissä suurkaupungin "kesähotelleissa" olisi varmasti terveellinen opetus monelle aukastakseen silmänsä huomaamaan, miten todella täydellisen "onnellisen" tämä nykyinen taloudellinen järjestelmä on.

E.

